

на радостно и заключи вратата следъ тѣхъ. Оставиха коня на двора и бързо тримата влѣзоха въ една отъ стаятъ. Дѣдо Никола въздъхна усмихнатъ и облекченъ седна на единъ столъ.

— Слава Богу, дяконе, минахме както трѣбваше. Но и ти се правѣше на истински ахмакъ.

Сега лицето на ратая, който не бѣше никой другъ, а самъ Левски, се озари отъ доволна усмивка. Той стисна устни и погледна съ чиститѣ си сини очи своя спътникъ...

— А ти какъвъ бѣше, дѣдо! Така майсторски ме хокаше, че азъ по едно време помислихъ, дали наистина не си решилъ да ме натупашъ... Всички се засмѣха.

— Хайде, хората чакатъ! Отъ нощесъ сж тука! — каза попъ Луканъ, прибра чергата и вдигна единъ таенъ капакъ. Всички се спузнаха долу по едни нови стълби. Домакинътъ отвори други врата и извика съ тържественъ гласъ:

— Левски пристигна на време, както бѣше обещалъ.

И младиятъ „ратай“ влѣзе въ стаята. Десетина души скочиха на крака и съ засмѣни лица протѣгнаха ржцетѣ си къмъ своя скъпъ гостъ. После заключиха вратата, седнаха около голата маса и започнаха тайното заседание.

Привечерь, когато дѣдо Никола и неговиятъ глупавъ ратай преминаха отново край запитетата, тѣ се закискаха и подхвърлиха по дире имъ:

— Вържи го довечера на яслитѣ, дѣдо. Той нѣма повече умъ и отъ тая глупава кранта.

— Азъ него ще го вкарамъ въ пжтя! — заклани се овчарьтъ и блѣсна Левски да върви по-бързо...